

Este un excelent actor de comedie, cum a dovedit-o și în Crăcănel din D-ale carnavalului sau în eroina/eroul principal din **Mireasa mută**, pentru că interpretează cu enormă seriozitate cele mai burlești situații. De la Tulip, un ofițeraș de "vodevil", se înscrie printre creațiile demne de reținut ale lui George Ivașcu. Cu loare aduc și Radu Bânzaru în Gascogna și George Grigore în Kahil, rămânând însă – așa cum a dorit autorul și mai ales regizoarea – dominați de eroine.

Costumele Ancăi Pâslaru, lucrate în tonuri pastelate de bej, și decorul luminos al lui Adrian Migne Lis, precum și mișcarea scenică expresivă creată de

Roxana Colceag contribuie la atmosfera dezinvoltă, hazlie a unui spectacol de comedie ce nu-și propune altceva decât să-i amuze, timp de un ceas și jumătate, pe spectatori cu un pitoresc tablou de moravuri din veacul al XVIII-lea, dar – de ce nu? – și din epoca noastră.

Ileana Berlogea

Căsătorie în stil olandez

Crima din strada Lourcine

Parodie spumoasă

Nu știu dacă a stat în intenția realizatoarei programului-afiș, Daniela Ursu, să facă posibilă glisarea portretelor lui Labiche-Mugur-Stürmer. Alăturarea lor grafică sugerează însăși ideea acestei montări, gândită de către maestrul regizor ca o incursiune în timp care să recupereze un gen intrat în desuetudine.

Încă o dată, invitația la călătorie într-un inedit mister dramatic a fost onorată de îndată ce reflectoarele au însuflețit extraordinarul decor. Un decor unic, o încăpere "de trecere", un hol impozant în stilul ușor pompos al Restaurației, cu șemineu și fotografii sepia, cu mai multe uși ce par batante. Bizareria suprarealistă din dramele și comedile prolificului Labiche a stimulat la maximum capacitatea de invenție regizorală, ce s-a luat la întrecere cu inventivitatea dramaturgului francez care a revoluționat vodevilul. Știut fiind că "fără muzică Labiche e un non-

sens", Vlad Mugur a apelat la Nicu Alifantis, care a compus o partitură originală, un veritabil tur de forță, amalgamând genuri clasice și moderne, "citate" din opere celebre sau din actualul folclor *rapp*, impunând un ritm îndrăcit în desfășurarea intrigii, în jocul actorilor. Astfel, **L'Affaire de la Rue de Lourcine** – succesul din 1857 de la Teatrul Palais Royal – devine **Crima din Strada Lourcine**, o alertă farsă polițistă postmodernistă de un haz irezistibil. Falsul conflict (după o noapte de beție, un domn respectabil trăiește spaima că a fost fără voie autorul unui oribil asasinat) antrenează personajele pe panta *horror*-ului caricaturizat cu fină ironie (vezi mâinile pătate cu negru de cărbune și nu cu sânge, pantoful-corp delict flambat etc.). Costumele Ilónei Járó, machiajul și cofu-

CRIMA DIN STRADA LOURCINE de Eugène Labiche. Traducerea: Violeta Popa • TEATRUL TINERETULUI din PIATRA NEAMȚ • Data reprezentației: 8 noiembrie 1998 • Regia: Vlad Mugur • Decorul: Helmuth Stürmer • Costumele: V. Járó Ilóna • Muzica: Nicu Alifantis • Distribuția: Claudiu Bleonț (Lenglumé), Pompiliu Ștefan (Mistingue), Ioana Flora (Norine), Daniel Beșleagă (Potard), Ovidiu Crișan (Justin).

rile expresioniste ale Eugeniei Popovici i-au ajutat pe interpreți în conturarea caracterelor.

Invitat la Piatra Neamț pentru a da viață rentierului intrat la idei din cauza unui ziar vechi, Claudiu Bleonț încântă (și cântă!) printr-o savuroasă compoziție comică (în suita controversatului Mackie-Șiș!) executată cu virtuozitate. Lucru care i-a stimulat extraordinar pe tinerii săi colegi din distribuție, la fel de scilpitori în șarja menținută la o înaltă tensiune. Ioana Flora câștigă din nou aplauze la scenă deschisă pentru rolul soției pedante și autoritare, depășită însă de evenimentele terifiante. Ca ins realizat doar ca ambițios bucătar, Pompiliu Ștefan îl secondează cu brio pe protagonist în aventura complicată a cul-pabilizărilor în lanț. Cu un cap de expresie memorabil, Ovidiu Crișan este valetul *par excellence* – impertinent, deși mereu hărțuit. Cu dublă funcție de văr și amant, personajul lui Daniel Beșleagă contribuie eficient la sarabanda generală.

O spumoasă parodie, nu lipsită de substanță gravă și fior metafizic: în condițiile unui rigid conservatorism, valorile se degradează fără speranță.

Irina Coroiu

foto: Corneliu Miftode